Jaargang 1 - nr. 3 - 13 januari 2026

rv-gezinden

Literair blad rond de RV-bijbel

OVER HET BOEK RIVIEREN IN DE NIEUWE BIJBEL

Het boek Rivieren in de nieuwe bijbel is een prachtig boek. Het laat de geheimen van het paradijs zien.

Allereerst is het voor de mens van belang om tot de gebrekskennis te komen, tot de armoedskennis, de hongerkennis, waarin men beseft dat men niets heeft, dat men arm is. Men komt de diepte van de zondeval onder ogen in de ellendekennis. Dit staat absoluut voorop, wat we ook in het boek Rivieren zien. Al in het eerste hoofdstuk wordt hierover gesproken :

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.
2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

Dan stelt het boek Rivieren dat er allereerst een strijd tegen de leugen moet zijn. Eerst moet men onder ogen komen hoe diep die leugenput op aarde is, anders zal men zichzelf bedriegen. Het kennen van de doodstaat van de mensheid staat dus voorop, en een heleboel mensen willen dit liever overslaan, omdat dit een gevecht inhoudt, en men gaat dan toch liever voor de snelle gouden geluksgoden, de goden van gemak en plezier. Maar laten wij goed beseffen dat dit schadelijke afgoden zijn, genotsmiddelen, verdovende middelen, die de ziel bederven. Veel schade wordt er zo toegebracht aan de ziel, en ook aan het brein. Het geweten wordt zo bedrogen, en men denkt dat het allemaal nog wel meevalt, vooral als het over henzelf gaat. De mens is zo bedrieglijk, en Rivieren wijst hier in het begin al op. De mens strijdt liever tegen God dan tegen de vijand die de mens heeft omgekocht. De vijand verwend de mens. De vijand verlokt de mens. Men is aan de vijand gehecht geraakt door de vele geschenken en steekpenningen, en zo heeft de mens de vijand tot God gemaakt. Dat is het afschuwelijke van deze wereld.

Al direct stelt het boek Rivieren dat de mens opgenomen dient te worden, en daarvoor wordt het beeld van het visnet gebruikt. Eerst moet de mens het lijden onder ogen komen, en hoe diep dat moet gaan om losgesneden te worden van het ego. Daar is alles om te doen.

Ook in zijn kennis is de mens opgeblazen, zodat ze niet open kunnen staan voor de eeuwige kennis. Men heeft zich het tijdelijke an vergankelijke, de aardse kennis, eigen gemaakt. Men kan soms geestelijk en religieus spreken, maar men is niet opgenomen door het eeuwige visnet. Men is onbesneden in spreken en handelen.

Het boek Rivieren legt direct de vinger op de zere plek. Juist door het diepere visnet kan alle opgeblazen, vleselijke kennis eraf. Men moet een heleboel ontweten, want men weet teveel. Het geweten van de mens is verdraaid, en in de handen van de vijand, die ze tot God hebben gemaakt. Oh, hoe snel spreken hun stemmen, bij het minste of geringste, altijd weer om gelijk te hebben en boven de ander uit te steken. Men weet het altijd beter dan de ander, maar men leeft nog in zonde, en dat is ook precies de reden waarom men betweterig is, want de zonde baart leugen. Toch moeten de hemelse vissers dan blijven spreken, maar zij spreken van het Woord dat van boven komt, wat niet op één lijn staat met het valse woord der mensen en het vaak bedrieglijke woord van de mensenkerken.

Allereerst moet de mens komen tot de hemelse vergetelheid om al die aardse kennis en al die opgeblazenheid van het weten los te laten. Dat is tegelijkertijd een strijd tegen menselijke tradities en gewoonten. Het betweterig en hoogmoedig zijn en allerlei eerprotserij is heel gewoon gemaakt in deze wereld, en schoongepraat. Men werkt immers voor

een markt. Het is een kunstje, een gimmick, en de wereldbeheersers hebben dat omgepompt en ten voorbeeld gesteld en veel jongelui met stadse ambities vallen ervoor. Ze kennen het pad van de natuur niet, want dat wordt hen niet geleerd en de natuur wordt hen verkeerd voorgesteld. Zo kunnen ze niet tot de echte eeuwige natuur komen, maar worden geprogrammeerd door de gevallen, ontaarde natuur die de mens zelf heeft gemaakt.

Als een leeuw een kalfje aanvalt dan denken ze dat ze ook zo moeten leven, en vergeten ze dat het een beeld is van God die als een roofdier de zonde aanvalt. Men neemt het letterlijk, en beseft niet dat deze aardse beelden alleen heenwijzers zijn, en nog steeds gevallen zijn in hun aard, als onderdeel en gevolg van de zondeval. De natuur is verwoest door de zonde. En zo blijft de mens maar doorleven in het vlees, en blijft de mens vlees eten. Men neemt immers de gevallen natuur als voorbeeld. Men kijkt niet verder dan de neus lang is. Men wil het niet zien. Men gaat voor het geluksgemak, men omzeilt het probleem van de zondeval en al haar ingewikkelde spiegelingen. Men wil niet terug naar het paradijs, maar waant zichzelf al in het paradijs.

Het boek Rivieren windt er geen doekjes om, maar is hier heel open over. Hoofdstuk 9 is een belangrijk sleutelhoofdstuk van het boek.

3. De mens is nog in de baarmoeder. De mens is nog niet geboren. De mens is nog in baarmoeder nachtmerries, de nachtmerries van de feutus.
4. De weg door de baarmoeder is heel ingewikkeld. Het hemelse oor stroomt voor eeuwig als een waterval in hemelse leegte.
5. De paradijs aarde is diep in de wereld opgesloten, diep in de natuur. Daar ligt zij opgeborgen als een geheim.
6. Het kind sterft in de aarde om haar te vinden, om in haar wedergeboren te worden.

9. De paradijs aarde komt niet zomaar, maar ligt verborgen in de herschepping van het geheugen.
10. Dingen in het geheugen kunnen steken. De mens kan geheel door zijn geheugen opgevreten worden als door een beest, maar zo komt de mens wel dieper, en ziet andere schakels.

De strijd is om het geheugen. We kunnen niet zomaar om het geheugen heen maar moeten er dwars doorheen en ermee werken, het herscheppen, want het gaat in het geheugen gebeuren. Alhoewel het geheugen vol nachtmerries kan zijn, ligt er ook de kiem van het paradijs. Het pad van de hemelse vergetelheid gaat er dwars doorheen, om het te vervormen en te leiden tot de ware en diepere oerherinnering, en dan zal er een ander perspectief komen op de geschiedenis, want het zal dan duidelijk worden dat het echo’s waren van eerdere tijden.

We zien dan in hoofdstuk 10 :

21. In het diepste van de wildernis, daar waar de wilderniszee is, verduister onze valse kennis, al onze overbodige kennis, opdat wij terugkeren naar de ware kennis.
22. Verduister de vijand, ja, verstrooi hen, oh hemelse vergetelheid. Ik kom tot U. Uw wil geschiede.
23. Ik laat alles achter. In de hemelse vergetelheid sterft mijn lagere wil af.
24. In het grote Tahulen kwam ik tot U.
25. En zie dan, de hemelse vergetelheid kwam om te vertragen. En ik raakte onthecht van de materialistische realiteit.
26. Ik viel in een slaap. In de hemelse vergetelheid herschiep gij mij.
27. U laat werelden ten onder gaan in de hemelse vergetelheid, voor een nieuwe schepping.
28. U doet hen bevriezen die hun speren opheffen tegen U, oh hemelse vergetelheid.
29. Over de zeeën van vergetelheid roept Uw stem ons.
30. De hemelse vissers staan aan de kusten met hun netten.
31. Oh, alleen zij die in de hemelse vergetelheid zijn kunnen u verstaan.

32. Zij hebben alles achter zich gelaten. Zij kijken niet meer om.
33. Stormen van hemelse vergetelheid woeden over de werelden voor deze reden.
34. En haar zeeën van hemelse vergetelheid zullen zeker overstromen, om werelden in te nemen voor Haar.
35. Ik kijk toe hoe ze te werk gaat. Ik kijk toe hoe Zij Haar speer opheft tegen het vlees.
36. Het woeste beest drijft Zij in de hemelse vergetelheid waar het ten onder gaat.
37. Het verleden is nog slechts een tent. Alles moet veranderen.

Wij kunnen hier dus alleen komen als we afsterven aan onszelf diep in de aarde, door het komen tot het hemelse oor, het eeuwige oor, wat als een waterval stroomt in de leegte, in de hemelse vergetelheid. We moeten leren luisteren en leren zwijgen, en niet voortijdig geboorte geven aan het woord, want dan is het slechts een miskraam, overmoed. We moeten eerst het toetsgevecht aangaan, en ons niet zomaar overgeven in naïef vertrouwen. Diep in de wildernis is de wildernis zee waar we alles achter kunnen laten, en waar de ware opname en wedergeboorte plaatsvindt, als we door het eeuwige visnet worden opgenomen, het ware woord. Eerst moeten we alle mensenwoorden en kerkenwoorden achterlaten. Dat is een strijd met het geheugen. Het geheugen moet besneden en wedergeboren worden, en dat kan alleen in de hemelse vergetelheid, waar we ons aan niets meer vasthouden. We nemen niets meer als vanzelfsprekend.

In dit alles moeten we telkens op onze hoede zijn, stelt het boek Rivieren. Er zijn vele valstrikken op het pad, als het niet diep genoeg gaat. Telkens weer wijst het boek Rivieren op het verschrikkelijk verhaal van de zondeval. De zwijnenman doet zich ook voor onschuldig als een lam. (12:32)

Hoofdstuk 14 geeft dan ook een belangrijke les :

33. Alles wat waarlijk prachtig is kun je slechts minderend tegemoet treden.

Dat is het geheim van het paradijs. Het moet van binnen gezocht worden, door het minderen. Het boek Rivieren noemt dan het voorbeeld van de bij en de vlieg, die alles maar lichtelijk aanraken.

Dan zullen we uiteindelijk komen tot de waarheid in hoofdstuk 18 :

10. Het Woord is een hemelse bloedlijn. Uiteindelijk zullen wij allemaal meegesleurd worden met deze stromen. Deze stromen zijn te sterk.

DE VERBORGEN WERELD

Hij woonde dichtbij een natuurmeer. Hij vond het daar prachtig. Hij ging er vaak zwemmen, maar er werd allerlei troep in het water gegooid, ook glas. Op een dag was hij met zijn vriendjes aan het spelen in het water, en stapte hij in een stuk scherp glas wat op de bodem lag, waardoor zijn voet helemaal werd opengescheurd. Zijn vriendjes moesten hem toen naar huis brengen en er moest een dokter komen. Hij bloedde hevig. Zijn ouders waren in grote paniek. Hij voelde zich erg duizelig, en raakte even later bewusteloos. Hij werd meegenomen naar een ziekenhuis in de buurt. Het ziekenhuis lag ook in natuurgebied. Toen hij weer bijkwam was zijn bed omgeven met familie leden en wat vriendjes. Ook een vriendinnetje kwam even later. Ze hadden het allemaal erg met hem te doen. Hij had een vreemd gevoel in zijn voet, wat door zijn lichaam heengleed. Hij voelde zich zacht. De wond zou wel weer herstellen, zeiden ze. Hij moest voorzichtig doen met lopen.

Hij voelde zich vreemd sinds hij het ongeluk had gehad, altijd licht in zijn hoofd. Op een dag moest hij naar een centrum toe voor verder onderzoek van zijn voet. Het bleek dat er een belangrijke zenuw was geraakt en aangetast. De genezing duurde langer dan

ze hadden verwacht. Hoe dan ook wilde hij terug naar het natuurstrand. Hij zou dit keer gewoon op het strand blijven. Hij voelde er ook voor om een boswandeling te maken, maar moest voorzichtig zijn met zijn voet. Alles had hem voorzichtiger gemaakt, ook in zijn spreken.

Nadat hij op het natuurstrand was geweest ging hij een boswandeling maken met een vriendinnetje. Ze gingen heel diep in het bos. Ze was hem allerlei verhalen aan het vertellen. Er was ook een hele diepe en grote kuil in het bos waar ze ingingen. 'Ik zou wel aan lianen willen slingeren,' zei hij tegen het vriendinnetje, 'van boom naar boom.'

Toen ze weer thuis waren had hij er een goed gevoel van overgehouden, een echt bosgevoel. Er was een vreemde kracht in zijn voet. In zijn onderbroek rende hij naar buiten en ging weer het bos in. Hij wilde een wilde zijn. Hij rende zo diep in het bos als hij kon. Hij kwam daar een vrouw tegen die op een wilde leek. Ze duwde hem in de modder. Hij probeerde weg te rennen, maar een vreemde kracht in zijn voet hield hem tegen. Hij keek naar haar, en toen nog eens. 'Wie bent u ?' vroeg hij. 'Het lijkt alsof ik u ergens van ken.'

'Nee hoor,' zei de vrouw.

'Maar wie bent u dan, en waar komt u vandaan ?' vroeg hij, terwijl hij helemaal onder de modder was.

'Ik woon onder de grond,' zei de vrouw. 'Daar is een verborgen wereld.'

'Laat eens zien ?' vroeg de jongen.

'Volg mij,' zei de vrouw. Ze moesten in een diepe kuil. Plotseling hield de vrouw hem tegen. 'Hier kunnen we niet verder,' zei ze.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

Ze nam modder en gooide het naar hem, en probeerde hem toen weer op de grond te duwen. Hij rende weer weg, maar de vreemde kracht in zijn voet hield hem weer tegen. Hij rolde over de grond en schreeuwde. Maar er kwam geen normaal woord uit zijn mond. Hij schreeuwde in een vreemde taal. Hij stond op, en begon de vrouw uit te foeteren. 'We moeten een meertje in,' zei de vrouw.

'Zeker waar weer scherp spul ligt op de bodem en ik mijn voeten weer openhaal,' zei hij.

'Nee,' zei de vrouw, 'het is een bosmeer waar nooit iemand komt.'

Toen leidde ze hem naar het meer, waar ze gingen zwemmen. 'En wat nu ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Plotseling greep een hoge golf hen en trok hen in de diepte. Op de bodem werd een luik geopend, en ze werden beiden naar binnen genomen. Een woeste man staarde hen aan. Hij had een grote baard en een knots. Het luik ging weer dicht en er was bijna geen water, alleen maar wat natte modder. Ze waren nu onder het meer. De man had ook een fakkel bij zich. Toen leidde hij ze door lange ondergrondse tunnels die steeds dieper gingen.

De jongen schrok plotseling wakker in zijn ziekenhuisbed. Zijn voet was in het verband. 'Ik wil weer terug naar de verborgen wereld,' stamelde de jongen. Hij ging het ziekenhuisbed uit en strompelde naar de deur. Toen liep hij naar buiten, op weg naar het natuurmeer. 'Kom terug !' riep iemand achter hem. Maar hij begon harder en harder te rennen, totdat hij bij het natuurmeer was aangekomen, en liep erin, hopend dat hij weer op een stuk glas zou trappen. Aan de waterkant riep een verpleegster. 'Kom terug ! Je bent zwaar gewond !'

'Ik wil terug naar de verborgen wereld onder de grond !' riep hij. Hij liep dieper en dieper het natuurmeer in. Hij had alleen een onderbroek aan.

Hij hoorde de verpleegster achter hem roepen, die inmiddels in het water was gegaan. Ze zwom achter hem aan, totdat ze hem eindelijk had gegrepen. Dichtbij zijn oor zei ze toen : 'Ben je gek geworden ?'

Ze sleurde hem mee het water uit. 'Je bent levensgevaarlijk voor jezelf,' zei ze. In het ziekenhuis pleegde ze een telefoontje, en al snel kwam er een busje.

'Waar ga ik naartoe ?' vroeg de jongen. 'Ik wil naar het glas, het scherpe glas. Ik wil terug naar de verborgen wereld.'

'Daar ga je nu naartoe naar die verborgen wereld,' zei de verpleegster.

Ze namen hem mee achter glas. Hier zou hij veilig zijn. Het was een streng bewaakte plaats. Je moet eerst beter worden, zeiden ze tegen hem.

'Mmmm, de verborgen wereld,' zei hij.

Einde